

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. Marně se dovolatel vynasnažuje dolíčiti, že i učitele na nestátních školách jest považovati za státní zřízence, neboť ze zákonných ustanovení, k nimž poukazuje dovolatel, vyplývá jen, že tito učitelé jsou v některém směru na roveň postaveni státním zřízencům, avšak nijak z nich nevyplývá, že by byli státními zaměstnanci, což dovolatel ostatně připouští tvrdě, že výslovné uzákonění zestátnění našeho učitelstva jest pouhou otázkou doby.

Čís. 13207.

Zaměstnavatel ručí zaměstnanci za škodu, kterou mu způsobil tím, že ho opomenul přihlásiti k pensijnímu pojištění (§ 5 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n.). Lhostejno, že i zaměstnanec byl oprávněn, by učinil pojistnou přihlášku.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, Rv I 1493/32.)

Žalobě bývalého zaměstnance (hajného) proti bývalému zaměstnavateli o náhradu škody, ježto ho žalovaný nepřihlásil k pensijnímu pojištění, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel poukazuje k tomu, že žalobce jako hajný dne 15. listopadu 1925 k němu do zaměstnání nevstoupil, nýbrž že byl tohoto dne jím jen převzat v témže služebním postavení, jež až do té doby požíval ve službách panství K., a že byl žalobci též přiznán výměrem Zemské úřadovny B., všeobecného pensijního ústavu v Praze 1925 s účinností od 1. července 1925 starobní důchod, nikoliv důchod životní, a, ježto tedy žalobce v době, kdy mezi ním a žalovaným byl uzavřen zaměstnanecký poměr požíval starobního důchodu podle § 20 odst. (1) zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., jsa tehdy stár 74 let, byl podle § 2 odst. 8 téhož zákona z pojišťovacích povinností vyňat a jeho nepřihlášením u nositele pojištění nedopustil se žalovaný opomenutí zákonné povinnosti. Než, 1 když žalovaný převzal žalobce v témže služebním postavení do své služby, vstoupil žalobce takto k žalovanému do zaměstnání podrobeného pojistné povinnosti jako hajný a podléhal žalobce dle § 1 č. 6 a) pensijnímu pojištění. Z výměru Zemské úřadovny II. všeobecného pensijního ústavu v Praze ze dne 3. srpna 1925 jde zcela jasně na jevo, že byla vyměřena žalobci doživotní renta, nikoliv starobní důchod, a nemůže proto obstáti názor odvolatele, že žalobce požíval v době, kdy mezi ním a žalovaným byl uzavřen zaměstnanecký poměr, starobního důchodu podle § 20, odst. (1) cit. zák., jsa stár 74 let, a že byl podle § 2, odst. 8 téhož zákona z pojišťovací povinnosti vyňat. Podle § 2 čís. 1 zák. ze dne 21. února 1929 čís. 26 jsou z povinnosti vyňati zaměstnanci, kteří nepřekročili 16. roku svého věku, kteréhožto případu u žalobce není, a není též rozhodným pro přihlašovací povinnost žalovaného okolnost, že žalobce sám ohlášku nepodal, ježto podle § 5 zák. 26/29 jest zaměstnanec jen oprávněn podati

ohlášku, aniž se tím ruší závazek zaměstnavatelův. Soud odvolací pokládá proto názor prvního soudu, že žalobce měl býti přihlášen žalovaným k pensijnímu pojištění podle § 5 zák. 26/29, za správný a, že opomenutím žalovaného ku přihlášce vznikla žalobci újma, a jest proto žalobce podle § 1295 obč. zák. oprávněn na žalovaném požadovati náhradu tak, jak se žalobou domáhá a jejíž výše ostatně ani žalovaným nebyla popřena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor dovolatele, že nebyl hledíc k ustanovení § 2 čís. 8 a § 5 odst. 1. zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. povinen žalobce k pensijnímu pojištění přihlásiti, vyvrátil již odvolací soud a odkazuje se na podstatně správné důvody napadeného rozsudku. Mylný je i názor dovolatele, že vinu na ztrátě nároku na invalidní důchod proti pensijnímu ústavu nenese jen on, protože žalobce k pensijnímu pojištění nepřihlásil, nýbrž že vinu nese také žalobce, protože, ač k tomu byl oprávněn (§ 5 odst. 3 zák. čís. 26/29), pojistnou přihlášku neučinil. I v tom směru odkazuje se na důvody napadeného rozsudku (srovnej sb. n. s. čís. 6711 a 8286.)

Čís. 13208.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Člen, vystoupivší ze společenstva, může z důvodu splacení členského podílu žádati na společenstvu jen, by mu vyplatilo hodnotu tohoto členského podílu, jak vyplývá z účetní uzávěrky na onen rok, v němž člen vystoupil ze společenstva po připočtení zisku a odpisu ztrát, naň připadajících.

Okolnost, že valná hromada družstva nevyhověla své statutární povinnosti odepsati ztráty z členských podílů, nýbrž usnesla se přenést ztráty na příští účet, neopravňuje člena družstva požadovati vrácení členských podílů ztrátami již ztrávených.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, Rv I 1633/32.)

Žalobce vstoupil roku 1923 do žalovaného společenstva s r. o. a složil 50 členských podílů po 50 Kč, úhrnem 2.500 Kč. Žalobě o vrácení členských podílů výplatou 2.500 Kč procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Prvý soudce zjistil, že žalobce dal dne 15. února 1928 ohledně všech svých členských podílů výpověď a že výpověď tato byla ve smyslu § 4 stanov (§ 77 zák. ze dne 9. dubna 1873 čís. 73 ř. z.) učiněna v čas, které zjištění prvního soudce nebylo odvolavší se stranou ani vzato v odpor, takže i soud odvolací je přejímá (§ 498 c. ř. s.). Přestalo tudíž žalobcovo členství koncem roku 1928 a staly se jeho závodní podíly po vypršení ručení podle § 78 zákona o společenstvech koncem roku 1929, tedy nejdéle 1. ledna 1930 splatnými. Proti žalobnímu nároku namítala žalovaná strana, že rezervních fondů nebylo a že bilance žalované strany za dobu žalobcova členství, zejména ještě v roce 1928 vykazovala bilanční ztrátu 173.499 Kč